

RESSÒ DE LA PARAULA

Església orant: la Trinitat

El fet que la Trinitat sigui posada sempre en relació amb el més incomprensible i fosc de la fe cristiana no ha estat culpa solament de la teologia, amb els seus raonaments i els seus intents de comprendre i posar paraules al misteri, sinó també del desencert en la seva exposició pastoral. D'una banda, determinades teologies s'han entretingut amb jocs de paraules i conceptes abstractes i inútils. D'una altra, la seva exposició pastoral s'ha realitzat moltes vegades traslladant sense més aquest llenguatge teològic o fent servir fórmules abstractes. Semblava que amb això es volgués aconseguir una impressió de més profunditat o una resposta de fe més «heroica» o valuosa, en subratllar allò «il·lògic» o contradictori del misteri.

Tanmateix, guardo el record de la impressió que em va produir el primer contacte que vaig tenir amb el testimoni de sor Isabel de la Trinitat (Dijon, 1880-1906). Una dona de caràcter i de gran sensibilitat, apassionada i forta, intel·ligent i afectivament rica, que del seu temperament natural, segons un estudiós, «tant podria haver estat una santa com un dimoni». Però va arribar a experimentar un cim de plenitud humana en descobrir i fer motiu central de la seva oració el Déu trinitari. La seva trajectòria espiritual, com a jove creient i com a carmelita, és una autèntica cerca de la plenitud de felicitat en la relació viva amb Déu-amor. Donava per descomptat, com a bona carmelita, que havia d'assumir el dolor, com el de la malaltia que la va portar a la seva primerenca mort, però l'accent de la seva vida, estava posat abso-

La Santíssima Trinitat, de Francesco Cairo

lutament en l'alegria de viure el mateix amor del Pare al Fill en l'Esperit Sant.

Així, va escriure:

«La Trinitat: aquest és el nostre estatge, la nostra llar, la casa paterna de la qual mai no hem de sortir... Em sembla que he trobat el meu cel a la terra, ja que el cel és Déu i Déu està en la meua ànima. El dia que vaig comprendre això tot es va il·luminar per a mi.»

Com que sentia que estava feta per a la relació interpersonal d'amor i aquest, en el seu grau més perfecte, és mirar l'altre i reconèixer el seu valor, va prendre com a lema de la seva vida aquella afirmació de sant Pau: viure només per a «lloança de

la glòria de Déu». Era com existir a l'interior de la Trinitat o experimentar que la Trinitat viu efectivament en nosaltres. D'això estava plenament convençuda, perquè la seva mateixa experiència d'alegria sincera li ho demostrava. Una experiència que va viure fonamentalment en l'oració. Per què?

Intentem mil vegades aconseguir un equilibri i unes relacions interpersonals «sanes» que ens permetin de viure en comunitat i testimoniar una existència de veritable fraternitat a l'Església. No acabem d'aconseguir-ho, entre altres motius, perquè és senzillament impossible. El poc que ens és permès gaudir aquí són petites guspires d'alegria, regalades en el marc del contacte viu amb la Trinitat, és a dir, en l'atmosfera de l'oració. Només mitjançant ella participem en l'amor que existeix entre les tres persones de la Trinitat. Aconseguir-ho ens permet viure una tensió fecunda entre les forces que ens porten a ser un mateix i ser per als altres, rebre'ns en la diversitat i mantenir-nos en la més profunda unió, conservar la interioritat i acollir l'altre i el món exterior...

L'Església va néixer i neix constantment de la comunió d'amor que és la Trinitat. ¿Com pensar que pugui existir i avançar si no viu avui del contacte amb Déu trinitari i si no el té a Ell com el seu únic somni i la seva única esperança?

Bé sabem que la Trinitat, més que explicar-la, cal viure-la.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

(Escrit original del 15-6-2014)

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Trinitat, misteri de comunió i de vida

Celebrem la festa de la Santíssima Trinitat. En acabar la cinquantena pasqual és bo recordar la funció diversa que fan les tres persones de la Santíssima Trinitat en la història de la nostra salvació.

La festa d'avui no pretén explicar-nos el misteri de la Trinitat, sinó recordar com ha actuat i com segueix actuant Déu en la nostra vida i d'aquesta manera la nostra vida està tota ella marcada per l'amor de Déu: ja en el Baptisme vàrem ser signats en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Els textos de la litúrgia d'avui insisteixen en el concepte de l'admirable misteri de la comunió de les tres persones divines en una sola naturalesa:

«un sol Déu, un sol Senyor, no una sola persona, sinó tres en una sola substància... adorem al mateix temps la vostra essència única, les persones distintes i la seva idèntica majestat».

La nostra fe és trinitària.

Creiem que Déu és PARE. Que ens ha creat i ens regala amb providència i generositat. És bonic sentir-se fills de Déu. Si Jesús no hagués fet altra cosa que ensenyar-nos a dir Déu Pare ja hauria estat gran la seva missió.

Creiem que Déu és FILL, imatge del Pare. Assumim la nostra condició humana per salvar-nos i es queda amb nosaltres per sempre. Ens revesteix de la seva filiació divina i ens fa a tots germans.

Creiem que Déu és ESPERIT, impuls creador, comunicació de dons, Senyor que vivifica. Se'ns dona com a defensor i mestre. És com l'ànima de les nostres vides i de l'Església.

Creiem en Déu però el nostre pensament es perd en el misteri. Qui és Déu? Com és el Déu en qui creiem? No és indiferent respondre d'una manera o d'altra. De la nostra actitud envers la divinitat en naixerà en gran part la relació que tindrem amb Déu: la de simples criatures, la de servents, o la de fills i filles.

I és que a Déu se'l coneix més pel camí de l'amor que pel camí del pensament.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Iglesia orante:
la Trinidad

El hecho de que la Trinidad sea puesta siempre en relación con lo más incomprensible y oscuro de la fe cristiana no ha sido culpa solamente de la teología, con sus razonamientos y sus intentos de comprender y poner palabras al misterio, sino también del desacierto en su exposición pastoral. Por un lado, determinadas teologías se han entretenido con juegos de palabras y conceptos abstractos e inútiles. Por otro, su exposición pastoral se ha realizado muchas veces trasladando sin más ese lenguaje teológico o usando fórmulas abstractas. Parecía que con ello se pretendiera conseguir una impresión de mayor profundidad o una respuesta de fe más «heroica» o valiosa, al subrayar lo «ilógico» o contradictorio del misterio.

Sin embargo, guardo el recuerdo de la impresión que me produjo el primer contacto que tuve con el testimonio de sor Isabel de la Trinidad (Dijon, 1880-1906). Una mujer de carácter y de gran sensibilidad, apasionada y humilde, inteligente y afectivamente rica, que de su temperamento natural, según un estudioso, «igual podría haber sido una santa que un demonio». Pero llegó a experimentar una cima de plenitud humana al descubrir y hacer motivo central de su oración al Dios trinitario. Su trayectoria espiritual, como joven creyente y como carmelita, es una auténtica búsqueda de la plenitud de felicidad en la relación viva con Dios-amor. Daba por descontado, como buena carmelita, que debía asumir el dolor, como el de la enfermedad que le llevó a su temprana muerte, pero el acento de su vida, estaba puesto absolutamente en la alegría de vivir el mismo amor del Padre al Hijo en el Espíritu Santo. Así, escribió:

«La Trinidad: aquí está nuestra morada, nuestro hogar, la casa paterna de la que jamás debemos salir... Me parece que he encontrado mi cielo en la tierra, puesto que el cielo es Dios y Dios está en mi alma. El día que comprendí eso todo se iluminó para mí.»

Como sentía que estaba hecha para la relación interpersonal de amor y éste, en su grado más perfecto, es mirar al otro y reconocer su valor, tomó como lema de su vida aquella afirmación de san Pablo: vivir sólo para «alabanza de la gloria de Dios». Era como existir en el interior de la Trinidad o experimentar que la Trinidad vive efectivamente en nosotros. De ello estaba plenamente convencida, porque su misma experiencia de alegría sincera se lo demostraba. Una experiencia que vivió fundamentalmente en la oración. ¿Por qué razón?

Intentamos mil veces lograr un equilibrio y unas relaciones interpersonales «sanas» que nos permitan vivir en comunidad y testimoniar una existencia de verdadera fraternidad en la Iglesia. No acabamos de conseguirlo, entre otras razones, porque es sencillamente imposible. Lo poco que nos es permitido gozar aquí son pequeños destellos de alegría, regalados en el marco del contacto vivo con la Trinidad, es decir, en la atmósfera de la oración. Sólo mediante ella participamos en el amor que existe entre las tres personas de la Trinidad. Alcanzarlo nos permite vivir una tensión fecunda entre las fuerzas que nos llevan a ser uno mismo y ser para los otros, recibarnos en la diversidad y mantenernos en la más profunda unión, conservar la interioridad y acoger al otro y al mundo exterior...

La Iglesia nació y nace constantemente de la comunión de amor que es la Trinidad. ¿Cómo pensar que pueda existir y avanzar si no vive hoy del contacto con Dios trinitario y si no le tiene a Él como su único sueño y su única esperanza?

Bien sabemos que la Trinidad, más que explicarla, hay que vivirla.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat
(Escrito original del 15-6-2014)

VIDA DIOCESANA

Trobada del cardenal Barbarin
amb preveres joves i seminaristes

El dia 8 de maig, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana, va tenir lloc una trobada del cardenal Philippe Barbarin, arquebisbe de Lió, amb un grup nombrós de preveres ordenats en els darrers anys, convidat per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, i amb l'assistència de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona; Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell; Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; i Mons. Salvador Cristau i Mons. Antoni Vadell, bisbes auxiliars de Terrassa i Barcelona, respectivament.

El cardenal Barbarin va fer una exposició sobre el treball pastoral del prevere a la llum de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* amb moltes referències a la seva experiència com a pastor d'una gran i plural metròpoli.

Al vespre d'aquell mateix dia, al Seminari Conciliar de Barcelona, el cardenal Barbarin, amb la presència dels bisbes de Barcelona, Urgell i auxiliars de Terrassa i de Barcelona, i dels rectors dels seminaris

de Catalunya (Barcelona, Terrassa i Interdiocèsà) i dels seminaristes de tot Catalunya, va comentar el capítol 14 de l'Evangelí de Joan en forma de *lectio divina* i, seguidament, els seminaristes van poder mantenir una estona de diàleg amb el cardenal de Lió. La celebració de l'Eucaristia i el res de Vespres va concloure aquesta important jornada de formació sacerdotal i dels seminaristes de Catalunya.

Nous lectors

El passat 10 de maig al vespre, els seminaristes: Sergio Adán Delgado, Alfonso de Alarcón Santaularia, Íñigo de Alfonso Mustienes, Francesc Xavier Lucena Peris, Pau Manent Bistué, Alberto Para Martínez i Álvaro Trius Béjar, de l'Arquebisbat de Barcelona, i Joan Francesc Cortès i Ribot i Samuel Gutiérrez Aparceró, del Bisbat de Sant Feliu, van rebre el ministeri de lectorat en el marc d'una celebració eucarística molt participada, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona.

Taller monàstic
a Montserrat

La comunitat de monjos de Montserrat vol oferir periòdicament la possibilitat de conèixer la vida monàstica a través de caps de setmana temàtics escampats al llarg del curs. El Noviciat de Montserrat prepara un nou taller per al 14 i 15 de juliol. Està adreçat a homes joves cristians d'entre 18 i 35 anys, amb inquietuds i que es pregunten si tenen vocació religiosa, per tal que coneguin el camí monàstic de cerca de Déu. Per a més informació: vocacions@abadiamontserrat.net i també per mitjà del facebook del Noviciat: Montserrat projecte de vida.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

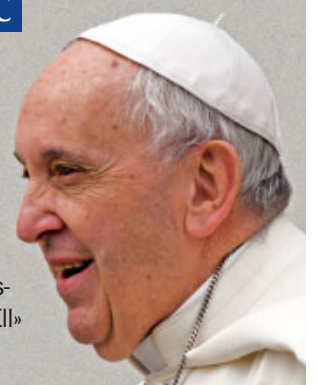

@Pontifex: «La Paraula del Senyor és llum en la foscor i ens ajuda a no tenir por, també davant les dificultats» (6 d'abril).

@Pontifex: «Com el Bon Samarità, tinguem cura de qui pateix i està malalt!» (7 d'abril).

@Pontifex: «Déu ens cobreix amb la seva misericòrdia, ens cobreix de Crist, per esdevenir instruments de bondat» (8 d'abril).

@Pontifex: «Avui Déu continua buscant cors com el de Maria, disposats a fiar-se completament d'Ell» (9 d'abril).

Record al bisbe Joan Carrera

Dissabte 12 de maig va tenir lloc a la catedral de Sant Llorenç, un concert i una missa en record del bisbe Joan Carrera, precisament el dia en què hagués complert 88 anys.

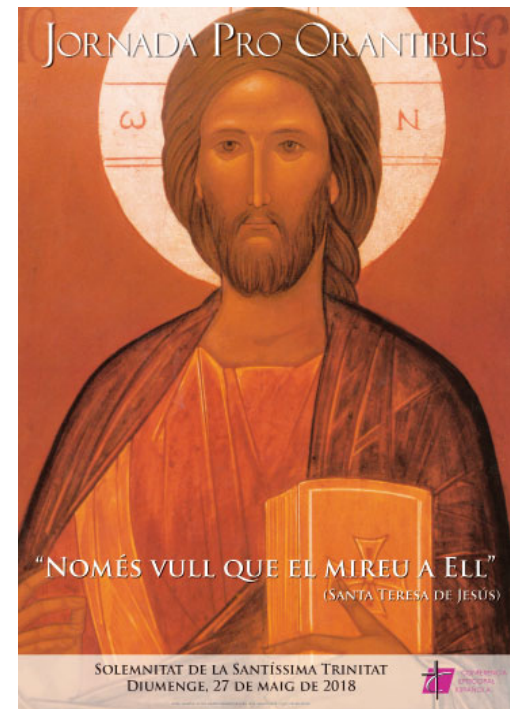
Amb la catedral gairebé plena, Mn. Josep Maria Domingo introduí l'acte, acompanyat per Mn. Jaume Aymar que va agrair l'organització de l'acte. El concert, amb el títol «Músics revolucionaris», anà a càrrec de la Coral Arquitectura i l'Orquestra de la Universitat Politècnica de Catalunya, de la mà del seu director en Lluís Carné amb un seguit de peces de Mozart, Txaikovski i The Beatles.

A continuació, es va celebrar la Santa Missa en record al bisbe Joan, presidida per Mn. Josep Maria Domingo i acompanyat per Mn. Francesc Nicolau que recordà la seva gran amistat amb el bisbe Joan. El Sr. Jordi Breu, del Memorial Joan Carrera, va fer una petita ressenya biogràfica del bisbe Joan.

A les naus laterals de la catedral es pot contemplar durant tot el mes de maig l'exposició «Un Ara Mateix... per sempre», que recorda la figura del bisbe Joan, especialment amb les seves vinculacions a la vila de Sant Feliu.

Jornada «pro orantibus»

Avui, 27 de maig, solemnitat de la Santíssima Trinitat, se celebra la Jornada «pro orantibus», dedicada a aquells homes i dones que han optat dins l'Església per la vida contemplativa.

El lema d'aquest any és «Només vull que el mireu a Ell», és la invitació que la gran santa contemplativa, Teresa de Jesús, fa a tots nosaltres, amb ocasió de l'Any Jubilar Teresià que té lloc a Àvila aquest 2018, en coincidir la festivitat de Santa Teresa en diumenge. En aquesta jornada, l'Església convida a tots els creients a prendre consciència de la valuosa aportació que realitzen aquestes comunitats a la vida de l'Església i de la mateixa societat. El seu testimoni vol encoratjar a tothom a caminar en el silenci per poder trobar Déu i alimentar el treball que realitza esdevenint també contemplatiu en la vida i en el món.

Així mateix, és ocasió per expressar una acció de gràcies, i el recolzament als homes i dones que mantenen viu l'ideal religiós de la vida contemplativa.

Final de curs de Vida Creixent

Aquesta convocatòria és per al dia 5 de juny, a les 17 h, a la Casa de l'Església i està adreçada a tots els components d'aquest moviment i al mateix temps, oberta a tots els qui desitgin assistir-hi.

Es començarà amb un moment de pregària a la capella, dirigida pel consiliari de Vida Creixent, Mn. Xavier Ribas, i continuarà amb unes paraules del coordinador, el Sr. Cristóbal Macias, i un pe-

tit refrigeri al menjador de la Casa, per compartir amb esperit de germanor el camí recorregut durant el curs.

AGENDA

Pregària vocacional. Dijous 31 de maig, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, amb el testimoni d'alguns seminaristes.

Corpus Christi a la Catedral. El proper diumenge 3 de juny, a les 19 h, tindrà lloc l'Eucaristia i, a continuació, la processó a la Plaça de la Vila, sobre les catifes de flors, confeccionades a iniciativa de l'Associació Cultural Calaix de Sastre en col·laboració amb les parròquies de Sant Joan i Sant Llorenç i altres entitats del municipi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Pe 1,3-9 / SI 110 / Mc 10,17-27].

□ **Lleida:** Dedicació de la Catedral. **Sant Feliu de Llobregat:** Sant Felip Neri, prev. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. ■ Dimarts [1Pe 1,10-16 / SI 97 / Mc 10,28-31]. □ **Urgell:** Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell. ■ **Tortosa:** Sant Pere Màrtir Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

30. ■ Dimecres [1Pe 1,18-25 / SI 147 / Mc 10,32-45]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès,

patró d'institucions diverses. □ **Sant Feliu de Llobregat:** Beat Pere Tarrés i Claret, (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona. Santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina).

31. □ Dijous [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / SI: Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Benaurada Verge Maria. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Divendres [1Pe 4,7-13 / SI 95 / Mc 11,11-26]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic;

sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dissabte [Jud 17,20-25 / SI 62 / Mc 11,27-33]. Sants Marcel·lí i Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la Solemnitat) [Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. hospitalari, santa Clotilde, reina francesa.

La Santíssima Trinitat (B)

COMENTARI

En el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant

El llibre del Deuteronomi és com el testament de Moisès amb madura visió teològica sobre la història del Poble Elegit que té com a fet fundacional l'experiència alliberadora de l'Èxode evocada amb la plenitud de set expressions: *proves, senyals, prodigis, mà forta, braç poderós, fets esglaiadors i extraordinaris.*

Investiga si mai s'ha sentit a dir que un Poble hagi escoltat la veu de Déu com tu —Israel— l'has escoltada.

Això porta a confessió de fe: *El Senyor és l'únic Déu. No n'hi ha d'altre.* La confessió de fe té exigència: *Compleix els seus manaments perquè siguis feliç.*

La paraula «Esperit» surt 18 cops a Rom 8, presentant la vida nova del cristià com «existència en l'Esperit».

La secció v. 14-30 descriu què és viure com a fills de Déu amb criteri clau: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu.* Ser fills de Déu és camí de vida sostingut per l'acció de l'Esperit.

El «misteri» trinitari és misteri d'amor del Déu únic que viu la diversitat de Persones en unitat d'amor entre EL PARE que *ho ha posat tot a les mans del Fill (Jn 13,3)*, EL FILL que *no pot fer res pel seu compte fora d'ell (Jn 5,19)*, i L'ESPERIT SANT que *el Pare enviarà en nom meu i us farà recordar tot el que Jo (Jesús) us he dit i us ho farà entendre (Jn 14,26).*

L'Evangeli és resum fidel de la Missió apostòlica: Encontre del Ressuscitat amb els Onze; Instruccions als Deixebles; Promesa del Senyor de *ser amb els seus fins a la fi del món.*

La Comunitat de Mt confessa la seva identitat com a Església de Crist, separada de l'Israel sociològic però sense perdre el passat comú com a Poble de l'Aliança.

Hereva de la tradició abrahàmica, l'Església de Crist no té fronteres en l'evangelització fins que *la benedicció del Senyor arribi a tots els pobles de la terra (Gn 12,3).*

Això els fa prendre consciència més viva de l'encàrrec missioner de Jesús: *Aneu a convertir tots els pobles.*

Per a ser fidels al Missatge, *els Onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, lloc de l'ensenyament de Jesús.*

Jesús vol que la seva plena autoritat al cel i a la terra es vegi allargada en el món per la col·laboració fidel dels seus amb testimoni de vida i confessió de fe.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisès digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat estelada; / a una paraula seva, tot comença, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abba, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat.

En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra; pregunta desde un extremo al otro del cielo, ¿sucedió jamás algo tan grande como esto o se oyó cosa semejante? ¿Escuchó algún pueblo, como tú has escuchado, la voz de Dios, hablando desde el fuego, y ha sobrevivido? ¿Intentó jamás algún dios venir a escogerse una nación entre las otras mediante pruebas, signos, prodigios y guerra y con mano fuerte y brazo poderoso, con terribles portentos, como todo lo que hizo el Señor, vuestro Dios, con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Así pues, reconoce hoy, y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios allá arriba en el cielo y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Observa los mandatos y preceptos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos, después de ti, y se prolonguen tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos. / Porque él lo dijo, y existió; / él lo mandó y todo fue creado. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,14-17)

Hermanos: Cuantos se dejan llevar por el Espíritu de Dios, esos son hijos de Dios. Pues no habéis recibido un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino que habéis recibido un Espíritu de hijos de adopción, en el que clamamos: «¡Abba, Padre!». Ese mismo Espíritu da testimonio a nuestro espíritu de que somos hijos de Dios; y, si hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo; de modo que, si sufrimos con él, seremos también glorificados con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos dudaron. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado todo poder en el cielo y en la tierra. Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos.»